

Bibliaóra 2021. április 9-én

Fohász: „Csak Istennél csendesül el lelkem, tőle kapok segítséget.” (Zs 62,2)

Ének: 348. dicséret – Örövendeztetek egek, ti is, földi seregek...

Imádkozzunk:

Úr Jézus Krisztus, köszönjük, hogy lelki kősziklaként velünk vándorolsz és életet adó igéddel itatsz minket, mert nálad van az élet vizének forrása. Áldunk a lelki táplálékért, amit Nagypéntek és Húsvét üzenetén keresztül juttattál el hozzánk. Köszönjük a megigazulást, bűnből gyógyulást, békességet, reménységet.

Kérünk, tarts meg irántad való engedelmisségben, bizalomban, hogy szemlélhessük életünkben kezed munkáit, és tanuljunk Rád hagyatkozni, Benned megbízni és minden szükségést Tőled várni. Így várjuk igéd üzenetét is, add, hogy szívünket megérintse és formálódjék általa az életünk. *Ámen*

Ószövetségi igeszakasz – 4 Mózes 20,1-13

1 Izráel fiai, az egész közösség megérkezett a Cin-pusztába az első hónapban, és letelepedett a nép Kádésban. Ott halt meg Mirjám, és ott temették el. **2** De nem volt vize a közösségnek, ezért összegyülekeztek Mózes és Áron ellen. **3** A nép ekkor Mózes ellen fordult, és ezt mondta: Bárcsak elpusztultunk volna, amikor testvéreink elpusztultak az Úr színe előtt! **4** Miért hoztátok az Úr gyülekezetét ebbe a pusztába? Azért, hogy itt haljunk meg állatainkkal együtt?! **5** Miért hoztátok föl bennünket Egyiptomból, és miért vezettetek bennünket erre a rossz helyre? Nem lehet itt vetni, nincs füge, sem szőlő, sem gránátalma, és még ivóvíz sincsen! **6** Mózes és Áron pedig a gyülekezet előtt a kijelentés sátrának bejáratához ment, és ott arcra borult. Ekkor megjelent nekik az Úr dicsősége. **7** Ekkor így beszélt Mózeshez az Úr: **8** Vedd a botodat, és testvéreddel, Áronnal együtt gyűjtsd össze a közösséget, és szemük láttára parancsoljátok meg a sziklának, hogy adjon vizet! Fakassz nekik vizet a sziklából, és adj inni a közösségnek és állataiknak! **9** Mózes tehát az Úr színe előtt magához vette a botját a kapott parancs szerint. **10** Azután összegyűjtötte Mózes és Áron a gyülekezetet a szikla elé, és ezt mondta nekik: Hallgassatok ide, ti lázadók! Fakasszunk-e vizet nektek ebből a sziklából? **11** Azzal fölemelte Mózes a kezét, és kétszer ráütött botjával a sziklára. Erre bőséges víz fakadt, és ivott a közösség meg az állatok is. **12** Akkor ezt mondta az Úr Mózesnek és Áronnak: Mivel nem hittetek bennem, és nem mutattátok fel szentségemet Izráel fiai előtt, nem vezethetitek be ezt a gyülekezetet arra a földre, amelyet nekik adok. **13** Ezek Meribá vizei: amikor Izráel fiai perbe szálltak az Úrral, ő ezekkel mutatta meg nekik a szentségét.

Kedves Testvéreim,

A fejezet elején Mirjám haláláról olvasunk, meglehetősen szűkszavúan, bár Izráel első prófétanője volt, fontos szerepet kapott és töltött be. Mégis, nyilván rányomja a bélyegét erre az értékelésre a korábbi lázadása Áronnal Mózes ellen. Amit jól kezdett (kezdve azzal, hogy javaslatára édesanyját fogadta fel dajkának a fáraó lánya Mózes mellé), nem igazán jól fejezte be. Meghalt és eltemették. Több szó nem esik róla, nincs valahány napos gyász sem említve. Az élet megy tovább.

Igeszakaszunk a pusztai vándorlás utolsó periódusába visz minket. De mintha csak az elején lennénk: A nép lázad és zúgolódik, akárcsak, amikor először

találkoztak a pusztai körülményekkel és nem volt vizük. Hát nem volt elég 40 év sem, hogy tanuljanak meg bízni, hinni, várni Istenre? Panasz és zúgolódás nélkül, reménységben? És vajon nekünk mennyire van szükségünk, elég a 40, az Úrral töltött eddigi életünk? Nincs víz. Elég nagy gond ez. De a zúgolódás oldja meg? A keseregés és mások elkészerítése? A miértek sora, a riogatás, pánikkeltés? Aligha. Mégis ez történik, mert az ember szeret panaszkodni, sopánkodni, keseregni, mártírkodni... Pedig ez nem az Úr akarata és kedve szerint van. Micsoda hálátlanság, mennyi ideje vezeti, hordozza, oltalmazza és táplálja őket az Úr szeretete és gondoskodása. Ez a lázadás is végső soron nem Mózes ellen, hanem Isten ellen történik.

Látjuk, hogy ezzel tisztában van Mózes és Áron is, mert nem állnak le a nép vezetőivel vitatkozni, magyarázkodni és egyáltalán nem foglalkoznak ezzel a helyzettel, hanem az Úr elé viszik a dolgot: a kijelentés sátra előtt leborulnak az Úr elé, vagyis Rá bízják, Tőle várják az útmutatást és megoldást a súlyos helyzetre. Ez egy nagyon jó döntés volt, hogy Őhöz fordultak, és nem az indulatoknak adtak teret, nem is önkényesen akartak esetleg elégtételt venni az őket ért sérelmekért.

Azt is megerősítésként olvashatjuk, hogy Isten az ilyen megkeresés elől nem tér ki, kijelenti magát. Mégpedig úgy, hogy azt mindenki láthatja: *„Ekkor megjelent nekik az Úr dicsősége.”* Nyilvánvalóvá tette az egész nép előtt, hogy tanúja volt a történéseknek. És van hozzájuk egy-két szava... A 2M 24,17 szerint *„Az Úr dicsőségének látványát olyannak látták Izráel fiai, mintha emésztő tűz égett volna a hegy csúcsán.”* Ez a látvány most is mély és jogos félelmet válthatott ki bennük. Hiszen Isten közbelép, védelmébe veszi szolgáit és válaszol zúgolódó népének. A továbbiakban a beszélgetés az Úr és Mózes között folyik, de a nép javára, hogy ismét nagynak láthassák Urukát, aki csaknem 40 éven át hordozta őket a pusztában. De válasz ez Mózesnek is, hogy a nép felelős vezetőjeként helyesen tudjon eljárni.

Isten tudja, hogy szüksége van a vízre embernek, állatnak, és ad is nekik, ebben Mózes lesz az eszköze. *Vedd a botodat... parancsoljátok meg a sziklának, hogy adjon vizet... fakassz nekik vizet a sziklából...* Elhangzik a pontos utasítás, de Mózes az indulatai hatása alá kerül. Az első felét teljesíti – magához veszi a botot. De a továbbiakban az indulatai vezetik ezt az egyébként mindenkinél szelídebb embert: a harag, keserűség, egyfajta belefáradás hatása (és friss gyásza is van!) elnyomja Isten szavát, és most Mózes beszél. Mintha neki magában lenne hatalma megoldást adni. *„Hallgassatok ide, ti lázadók! Fakasszunk-e vizet nektek ebből a sziklából?”* – dorgálja az összegyűjtött népet, és indulatában, nyomatékosan, kétszer csap a sziklára. Milyen érdekes, a sziklából víz fakad, de...

Mózes vétke abban van, hogy nem Istennek adta a dicsőséget, hogy emberi módon és indulatok szerint cselekedett. A kétszeri ütés a sziklára is ezt jelzi. Víz ugyan fakadt, de nem úgy, ahogyan az Isten parancsolta és akarta. Ennek következtében a Úr kimondja: *Ti sem mehettek be az ígéret földjére. „Nem hittetek bennem, nem mutattátok fel szentségemet, nem mehettek be”.* Igaz, a bemenetelt Isten csak Kálebnek és Józsuének ígérte meg, mégis sokszor találkozunk azzal, hogy Mózes

emlegeti: *miattatok megharagudott rám az Úr* (5M 4,21). Igen, elkésérítették a lelkét és vétkezett, nem adta Istennek a dicsőséget. *“Mert Izráel fiaival együtt ti is hűtlenek voltatok hozzám a Kádés melletti Meribá vizénél, a Cin-pusztában, és nem mutattátok fel szentségemet Izráel fiai között.”* (5M 32,51), *„nem vezethetitek be ezt a gyülekezetet arra a földre, amelyet nekik adok“.*

Ezek Meribá vizei – állapítja meg a tény az ige. És többször visszatér ehhez az intő példához – hiszen amik megíráttak, ami tanulságunkra íráttak meg (Rm 15,4 1K 10,11). Nekünk is szól az intelem: *„Most, amikor halljátok szavát, ne keményítsétek meg szíveteket, mint Meribánál, amikor Masszánál voltatok a pusztában“* (Zs 95,7-8 106,32-33 Zsid 3,7-11 4,7 stb.)

Újszövetségi igeszakasz – János ev. 21,20-25

[20](#) Péter ekkor megfordult, és látta, hogy követi az a tanítvány, akit Jézus szeretett, aki a vacsorán ráhajolt a keblére, és megkérdezte: Uram, ki az, aki elárul téged? [21](#) Őt látta tehát Péter, és megkérdezte Jézustól: Uram, hát vele mi lesz? [22](#) Jézus pedig így szólt hozzá: Ha azt akarom, hogy ő megmaradjon, amíg eljövök, mit tartozik rád? Te kövess engem! [23](#) Elterjedt tehát a testvérek között az a mondás, hogy ez a tanítvány nem hal meg. Pedig Jézus nem azt mondta neki, hogy nem hal meg, hanem ezt: Ha akarom, hogy megmaradjon, amíg eljövök, mit tartozik rád? [24](#) Ez az a tanítvány, aki bizonyosságot tesz ezekről, és megírta ezeket, és tudjuk, hogy igaz az ő bizonyágtétele. [25](#) De van sok egyéb is, amit Jézus tett, és ha azt mind megírnák egytől egyig, úgy vélem, maga a világ sem tudná befogadni a megírt könyveket.

A Tibériás tengernél a nagy halfogás után Jézus Péterrel beszélget. Péternek szüksége van arra, hogy tagadása után rendeződjön kapcsolata a Mesterrel. Jézus a szeretete és bocsánata felől biztosítja őt, amikor szolgálatot bíz rá. A jelenlevő tanítványok közül a szeretett (János) az, aki az események során többször is Péter közelében jelenik meg (együtt futnak sírhoz, ő szól Péternek, hogy Jézus áll a parton). Most is őt veszi észre Péter, a Mesterrel beszélgetve, hogy ott van a közelükben. Ő, aki a vacsorakor ráhajolt Jézus keblére és megkérdezte, ki az áruló.

A beszélgetésben éppen ott tartottak, hogy Jézus felvázolta Péternek, milyen jövő vár rá (*Bizony, bizony, mondom neked: amikor fiatalabb voltál, felövezted magadat, és oda mentél, ahova akartál; de amikor megöregszel, kinyújtod a kezedet, más övez fel téged, és oda visz, ahova nem akarod. Ezt azért mondta, hogy jelezze, milyen halállal dicsőíti meg majd Istent. Miután ezt mondta, így szólt hozzá: Kövess engem!* Jn 21,18-19) Pétert most hirtelen az kezdi érdekelni: *Uram, hát vele mi lesz?* Mindig izgat minket is a másik sorsa. Neki mi jut? Jobb, vagy rosszabb, mint nekem? Szeretünk hasonlítani, viszonyítani, kinek jobb, kinek könnyebb és kinek nem? (És mindig magukat tartjuk a szegény megrövidített áldozatnak...) Isten előtt ennek nincs semmi értelme.

Mai igénk arra mutat, hogy ezt ne tegyük, ne a másikkal foglalkozzunk, hanem a magunk dolgára figyeljünk, az legyen rendben. Jézus elutasítja Péternek ezt a kérdését. Mit tartozik rád? Lehet, hogy bántó, de kijózanító kérdés ez. Mit tartozik rád? Igen, úgy bele tudunk keveredni dolgokba, amik nem ránk tartoznak! ÉS mennyi kárt lehet vele okozni! De ami ránk tartozik, az rendben van-e, arra

figyelünk-e, azt végezzük-e? Tény, hogy sokszor az emberek azért foglalkoznak a másikkal, hogy ne kelljen saját magukkal, hogy a maguk baját kisebbítsék, felejtsek, pedig attól az nem oldódik meg, a másik baja az enyémet nem enyhíti.

Isten joga kinek-kinek az életéről dönteni, és mindenkinek a dolgát vele beszéli meg, és nem a másikkal, vagy nem mások által üzenget. Ami Jánosra tartozik, arról majd vele beszél. Péter dolga, hogy kövesse Jézust, engedelmeskedjen Neki, Őrá figyeljen. Amint olvastuk is, Jézus válaszából egy félreértés kerekedett, erről az evangélium is beszámol. Mert nem úgy értették, amit mondott, ahogyan azt Jézus gondolta, hanem ahogyan saját maguk következtettek rá. Arra hívja fel a figyelmet, hogy mennyire fontos a pontos idézés, továbbadás, mert félreértés, félremagyarázás lehet a pontatlanságból, és az mindig a hitelesség rovására van. Ettől bizony óvakodjunk mi is.

Azt is felismerhetjük, hogy a tanítványok életútja különböző. Egy közösségből vannak, de különféleképpen alakul az életük. Az egyik hit által mártírhalált hal, a másik hit által túléli az üldöztetéseket. Istennél nincsenek sablonok, ezért is nem jó, ha valamilyen tapasztalatok alapján próbálunk következtetni arra, hogy kinek mi jut majd osztályrészül. Az Úr Jézus az engedelmességre, azaz a követésre teszi a hangsúlyt. Az abban való hűség és helytállás a legfontosabb. Ebben a kérdésben ne kelljen minket elmarasztalnia. *Ámen*

Imádkozzunk:

Mennyei Atyánk, köszönjük, hogy szóltál hozzánk, összevethetjük igéddel életünket. Bizony, van mit rendeznünk, hiszen mi is hányszor lázadunk és lázítunk, elégedetlenkedünk vagy követelözünk. Bocsásd meg minden balgaságunkat, hálátlanságunkat, hogy nem vagyunk képesek nevedet megszentelni, Neked adni a dicsőséget. Könyörülj rajtunk, hogy felismerjük, belássuk, megvalljuk és megtisztuljunk mindezekről. Meg attól is, hogy mindig szívesen foglalkozunk másokkal, sokszor vagyunk más dolgába avatkozók, összehasonlítgatunk, olyasmit, amit nem is lehet.

Köszönjük irgalmas, megbocsátó szeretetedet, hogy ennek ellenére is kitartasz mellettünk és követésre hívsz. Segíts, kérünk erre összpontosítani. Nem mások dolgát feszegetni, hanem arra törekedni, amiben hűséget vársz tőlünk, hogy helytálljunk. Hadd tudjuk felismerni, elkerülni és nem terjeszteni a félreérthető dolgokat, téves magyarázatokat. És hálás örömmel tudjuk fogadni azt a sorsot, amit nekünk szánsz, akkor is, ha nehéz, vagy annak tűnik. Hiszen Te adsz hozzá erőt is.

Eléd hozzuk, és gyógyító szeretetedbe ajánljuk a betegeket, gyászolókat, csalódottakat, elkeseredetteket. Mindazokat, akik átélik nyomorúságukat és tudják, ha Te nem jössz bánatukhoz biztató szóval, akkor nincs, aki segítsen rajtuk. Irgalmazz nekik, nekünk az Úr Jézus Krisztusért. *Ámen*

Mi Atyánk... *Áldás: Az Úr Jézus Krisztusnak kegyelme, az Atyának szeretete és a Szentléleknek közössége legyen és maradjon velünk. Ámen*

Záró ének: 351. dicséret – Emlékezzünk ez napon Urunknak haláláról...